

ἀπιδάκι τό, κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπιδί και τῆς παραγωγικῆς καταλ. - άκι.

Τὸ μικρὸν ἄπιον. Συνών. ἀπιδέλλι, *ἀπιδόπουλλον, ἀχλαδάκι. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπ-πιδάκιν και ὡς τοπων. Κύπρ.

ἀπιδάρος ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπιδί και τῆς παραγωγικῆς καταλ. - αρος.

Τὸ μέγα ἄπιον. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπίδα.

ἀπιδᾶς ὁ, Βιθυν. κ. ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπιδί και τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ας.

Ὁ πωλὼν ἀπίδια. Συνών. ἀχλαδᾶς.

ἀπιδᾶτος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀπιδᾶτος ὁ, Σῦρ. ἀπιδᾶτο τό, Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπιδί και τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ατος.

1) Εἶδος σύκων Μύκ. 2) Εἶδος ἐρινεοῦ Σῦρ.

ἀπιδεᾶ ἡ, ἀπιδέα Κάρι. (Ἐλυμπ.) Κῦθηρ. Πελοπν. (Λεῦκτρ. Μάν. και ἀπιδεᾶ) ἀπ-πιδέα Ἀπουλ. (Καλημ.) ἀπ-πιδέα Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπ-πιδία Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπιδεᾶ Ἰκαρ. Δ.Κρήτ. ἀπ'δε Λέσβ. ἀπιδεᾶ κοιν. ἀπ'δεᾶ βόρ. ιδιώμ. ἀπεδεᾶ Ἡπ. ἀπ-πιδεᾶ Ρόδ. ἀπ-πιδεᾶ Κύπρ. ἀπ-πιδεᾶ Χίος (Πυργ.) ἀμπιδεᾶ Πελοπν. (Γελίν. Κορινθ. Τρίκκ. Φεν.) ἀπιδεᾶ Κέως ἀδ'δεᾶ Ἡπ. Μακεδ. (Βελβ.) ἀβδεᾶ Μακεδ. (Βελβ.) ἀπιδᾶ Μακεδ. (Γκιουβ.) ἀδδᾶ Μακεδ. (Γκιουβ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπιδέα. Ὁ τύπ. ἀπεδεᾶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1821 (Λαογρ. 5, 17).

Ἀπιος ἡ κοινή (pyrus communis) κοιν. και Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.): Γνωμ. Τ' ἀπιδί ἀποκάτω 'ς τὴν ἀπιδεᾶ πέφτει (τὰ τέκνα ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς γονεῖς και κατὰ τὰ ἔργα) πολλαχ. Τ' ἀπιδ' δὲν πέφτ' μακρὰ ἀπ' τὴν ἀπ'δεᾶ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Γ-ἀπ'δεᾶ πῶρ' ἀπίδια τρῶ' πιτριγῆς (ἡ ἀπιδεᾶ ποῦ ἔχει ἀπίδια τρώει πετρεῖς, ἐνν. διὰ νὰ καταπέση ὁ καρπός. Λέγεται μεταφορικῶς ἐπὶ τοῦ κατέχοντος ἀξίωμα ἡ ἀνωτέραν θέσιν, κατὰ τοῦ ὁποίου πολλοὶ καταφέρονται) Λέσβ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπία.

Ἡ λ. και ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπιδεᾶ Ἡπ. Πελοπν. (Λακεδ. κ. ά.) Σκῦρ. κ. ά. Ἀπιδεᾶς Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ά.) Ἀπ-πιδεᾶ και Ἀπ-πιδεᾶς Κύπρ. Μαύρ' ἀπ'δεᾶ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀπιδέα ἡ, Πόντ. (Σάντ. Τραπ. κ. ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπιδί και τῆς παραγωγικῆς καταλ. - έα, δι' ἣν ιδ. - εᾶ.

Ἡ ὁσμὴ τῶν ἀπιδίων ἐνθ' ἀν.: Τὸ μαντήλ' μυρίζ' ἀπιδεᾶν (διότι περιέχει ἀπίδια) Τραπ. Ἐμύριζεν ἀπιδεᾶν τ' ὁσπίτ' αὐτόθ. Συνών. ἀπιδάδι.

ἀπιδέλλι τό, ἀμάρι. ἀπ'δέλλ' Κυδων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀπιδί διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - έλλι.

Τὸ μικρὸν ἀπιδιον. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπιδάκι.

***ἀπιδένιος** ἐπίθ. ἀπιδένες Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπιδί και τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ένιος.

Ὁ ἐξ ἀπιδίου κατασκευασθεῖς.

ἀπιδί τό, κοιν. ἀπιδ' βόρ. ιδιώμ. και Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀμπίδι Πελοπν. (Κορινθ. Φεν.)—Μλε-λέκ. Ἐπιδόρπ. 167 ἀδίδι Κέως ἀπιδί Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπί Καπ. (Σεμέντρ.) Κάρι. ἀπ-πιδιν Κύπρ. ἀπ-πίν Κύπρ. Τῆλ. ἀπ-πιδί Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Μεγίστ. Ρόδ. (Βάτ.) Σέριφ. Σίφν. Χίος (Ἁγιος Γεώργ.

Πυργ.) ἀπ-πιδί Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπ-πί Κάρι. (Ἐλυμπ.) ἀπ-πί Ρόδ. ἀπφίδι Σίφν. ἀπιδ' Καπ. (Ἀρα-βάν. Γούρτον.) ἀπιδ' Καπ. (Φερτάκ.) ἀπιδ' Καπ. (Μαλακοπ. Μισθ.) ἀπιδ' Καπ. (Μισθ.) ἀδιδ' Καπ. (Ἀξ.) πίδι Καπ. (Φάρας.) πιδ' Ἡπ. Σάμ. (και ἀπιδ'). Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπιδιον.

1) Ἀπιδιον κοιν. και Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Γούρτον. Μαλακοπ. Μισθ. Σεμέντρ. Φάρας. Φερτάκ.) Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Γλυκὸ -ζουμερὸ-νόστιμο - ξινὸ - σάπιο - ὠριμο ἀπιδί κοιν. Ἀπίδια τοῦ Γιάνν'κον (εἶδος ἀπιδίων μεγάλων χρώματος λευκοῦ και ροδίνου) Κέρκ. Ἀπίδια καμπάνις (σχήματος καμπάνας) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Φρ. Ὡσον νὰ εἴπῃς ἀπιδί (τάχιστα) ἀγν. τόπ. || Παροιμ. φρ. Πόσα ἀπίδια βάνει - παίρνει - πᾶνει -χωρεῖ ὁ σάκκος (τῆς φρ. προηγείται: θὰ ἰδοῦμε ἡ θὰ σοῦ δείξω - θὰ σοῦ εἰπῶ ἐγὼ ἡ δοκίμασε κττ. Ἐπὶ ἀπειλῆς ἡ πρὸς ἐκφοβισμόν και ἀποτροπὴν ἀπὸ κακῆς τιнос πράξεως) σύνηθ. Ἀν τὸ βρῆς πὸς' ἀπίδια ἔχει ὁ σάκκος! (ἐπὶ ζητή-ματος περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔχη τις σαφῇ γνώμην ἡ πρόβλεψιν) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Παροιμ. Τ' ἀπιδί πίσω ἔχει τὴν οὐρὰ (ἐπὶ πράγματος τοῦ ὁποίου τὸ τέλος θὰ εἶναι δυσάρεστον) σύνηθ. Φάι ἀπίδια, μέτρα τοῖς νοურῆς τους (ἐπὶ ματαιοπονοῦντος) Πελοπν. Ἀπ' τὰ φαγωμένα ἀπίδια κάτσε μέτρα τοῖς οὐρῆς τους (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἀθῆν. Τὸ καλὸ ἀπιδί τὸ τρώνε τὰ γουρούνια (ἐπὶ τῶν ἀτυχοῦντων ἰδία ἐν τῷ γάμῳ και ἐπὶ τῶν ἀντιστοιχῶς ἀπολαυόντων ἀγαθὰ καιτοὶ ἀναξίων) πολλαχ. Τὸ καλὸν τ' ἀπιδ' ἄρκον τρώει ἀτο (συνών. τῇ προηγουμένῃ. ἄρκον=ἄρκτος) Τραπ. Χαλδ. κ. ά.

Τὸ βασιλικὸ τ' ἀπιδί | τῇ διμῆν ὅπ' ἔχει δίδει (ἐπὶ τῶν χρησίμων ἀναλόγως τῆς ἀξίας των) Κρήτ. Φάι ἀμπίδι ἀκαθέρ'το και μῆλο καθερ'μένο Μλελέκ. ἐνθ' ἀν.

β) Μεταφ. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον πολλαχ. 2) Τὸ δέν-δρον ἀπιδέα Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐφύτρεται ἓνα ἀπιδ' Ὁφ. Ἐξῆβ' ἀπάν'ς' σ' ἀπιδ' (ἀνέβηκα ἀπάνω 'ς τὴν ἀπιδεᾶ) Τραπ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπία.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπίδια και ὡς παρων. τῶν Ἀνατο-λιτῶν Κωνπλ., ὡς τοπων. δὲ ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπιδί Κρήτ. (Σητ.) Ἀπ-πίν Κύπρ.

ἀπιδίτσα ἡ, ἐνιαχ. ἀπιδίτσα Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπιδεᾶ και τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ίτσα.

1) Ἡ μικρὰ ἀπιδεᾶ, ὁ ιδ., ἐνιαχ. Συνών. ἀπιδο-πούλλα, ἀπιδούλλα, ἀχλαδίτσα. 2) Θαμνώδες τι δένδρον τοῦ ὁποίου οἱ ἐρυθροὶ καρποὶ εἶναι παρεμφερεῖς πρὸς ἀπίδια Πελοπν. (Οἶν.) 3) Εἶδος τοῦ θαμνώδους φυτοῦ τρικουκκᾶ (ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὸ σχῆμα ἀπιδεᾶς) Πόντ. (Τραπ.)

Ἡ λ. και ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπιδίτσα Ἡπ. Ἀπιδίτσες Πελοπν. (Νεοχώρ.)

ἀπιδόδεντρον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπιδί και δέντρον, δι' ὃ ιδ. δέντρο. Τὸ δένδρον τῆς ἀπιδεᾶς. Πβ. ἀπιδόφυτον.

ἀπιδοζούμι τό, ἀμάρι. ἀπιδοζώμ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπιδί και ζουμί, παρ' ὃ και ζωμίν.

1) Ὁ ξινὸς ζωμὸς ἀπιδίων συσκευασμένων πρὸ τῆς τελείας ὠριμάνσεως ἐντὸς πίθων Τραπ. Χαλδ. 2) Ὁ ζωμὸς ξηρῶν ἀπιδίων βραζομένων Χαλδ.

ἀπιδόκλαδον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπιδί και κλαδί, Κλάδος ἀπιδεᾶς.

